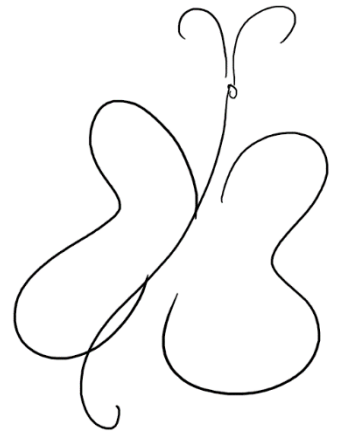
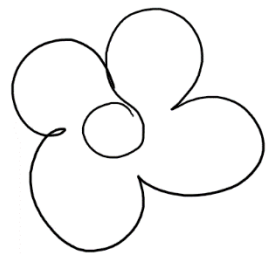


Povestiri
Transparente



Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente



Povestiri Transparente

Revistă de creație literară a copiilor
(cu apariție bianuală, în format electronic)

ISSN 2734 - 7745

ISSN-L 2734 – 7745

Redactor-șef: Cătălina Cocan, profesor de scris creativ

Corectura: Alina Jiman, Cătălina Cocan

Coperta și ilustrațiile naive: Cătălina Cocan

Date de contact: narcisa.cocan@gmail.com

Nr. 1 – decembrie 2020

Colectivul redacțional

Badea Sarah

Ban Adelina

Bărăian Denis

Lingurar Codruța

Mariș Alexia

Moldovan Georgiana

Mureșan Daria

Pop Karina

Sainiuc Natan

Tămaș Alexia

Ricean Mihaela

Vânătu Bogdan

Vișan Magdalena

Zah Carina

Coperta 4

Gabriel Cocan

Cuvânt înainte

Povestiri Transparente este o revistă a copiilor și a doi adulți care au fost primiți în lumea acestora (Alina și Cătălina).

Noi, cei care scriem *Povestiri Transparente*, oferim, cu drag, munca noastră oamenilor care îi ajută pe alți oameni.

Primul număr al revistei conține povești de Crăciun.

Le oferim, ca mulțumire, celor care dăruiesc puțin din munca lor către Asociația Magic - locul unde găsim sprijin familiile copiilor cu boli grave.

Articolul redactorului-șef

În lunile octombrie și noiembrie ale anului 2020, printre scenarii galbene și roșii, copiii au scris, iar eu am corectat poveștile de Crăciun. Dintr-un foc, printre teme, referate și teste, aproape de pe o zi pe alta - fără mari ezitări, căutări de cuvinte sau editări succesive. Nu a fost vreme de toate acestea...

(Va fi o vreme pentru căutări și rescrieri: când micii mei prieteni vor deveni autori mari, respectabili, purtând ochelari cu rame negre. Voi fi și eu invitată să aplaud lansările lor de carte și mi se va pregăti un scaun cu perniță moale de pe care să mă bucur pentru ei, ascunzând o lacrimă, de drag, în spatele evantaiului uzat, dar încă bun.)

Deocamdată, copiii mei de la școală s-au scris pe ei înșiși, așa cum sunt acum (la venerabila vârstă de 10, 11, 12, 13 sau 14 ani). Nu am intervenit în munca lor mai mult decât a pune o virgulă ici, două puncte colo. Poate nici n-am pus tot ce trebuia pus acolo unde era nevoie... (după cum se știe, pentru orice scăpare se poate găsi o explicație bună: surmenajul unui profesor în pandemie cred că este o explicație bună).

Totuși, am luat în mâini textele copiilor și am încercat să le aranjez puțin, dacă era cazul. Când n-am mai răzbit, am rugat-o pe Alinuța (colega mea dragă, Alina Jiman) să mă ajute. Din loc în loc, am desfăcut o frază luuuungă în câteva propoziții mai mititele (pe principiul conform căruia un elefant se mănâncă, cel mai bine, pe bucățele). Ne-am mai ițit printre rânduri să modificăm un *typo* răzleț sau o greșeluță de gramatică. Mai apar și de-astea în viața de școlar...

Nu-i bai, sănătoși să fim. Că scriem în vreme de pandemie, când, mai mult ca oricând, îi mulțumim Puiuțului născut în iesle că are grijă de noi și de ai noștri. Primul număr al revistei noastre așa trebuie înțeles: ca un cadou pe care l-am făcut micului Iisus, ca mulțumire că ne-a ținut sănătoși.

Dacă bine îmi amintesc ce m-a învățat bunica mea, Domnul primește cadouri prin intermediari. Adică, dacă vrei să-l faci Lui o surpriză plăcută, dă un măr din grădina ta unui copil care privește pofticios către globurile roșii de vară. Dacă vrei să-l dai un cadou suplimentar, oferă-i o bucată de prăjitură cu prune unei mame obosite care își plimbă, dis-de-dimineată, căruciorul plin cu răcnetul vieții. Sau, lovitura de grație și șantajul suprem către Doamne-Doamne (nu de alta, dar Mama Mina îmi spunea că te întâlnești cu El la Judecata de Apoi și e bine să-ți aranjezi pledoaria din timp): când ți-e foame rău, dă-i sandwichul tău unuia care pare chiar mai flămând decât tine.

Așa m-a învățat buna, așa îi învăț și eu pe copiii mei de la școală. Așa te învăț pe tine, dragul nostru cititor.

Întrebare:

Ce faci când nu ai nici sandwich, nici prăjitură cu prune, nici măr (oricât de mititel)? Sau când, din cauza pandemiei, chiar dacă le ai, nu le poți oferi altora (de teamă să nu se fi strecurat virusul rău și urât în darul tău)?

Răspuns:

Dai ce ai: scoți o poveste din inimioara ta și o scrii frumos pe hârtie.

Poate fi o povestire transparentă (sau, mai bine spus, o Povestire Transparentă): una simplă, de când lumea și pământul (despre bunătate, iertare, mici fapte bune). O poveste care nu te încurcă, pentru că nu cere spațiu. O poți suprapune peste culorile din viața ta și ea se transformă, puțin câte puțin, în tine.

Cătălina

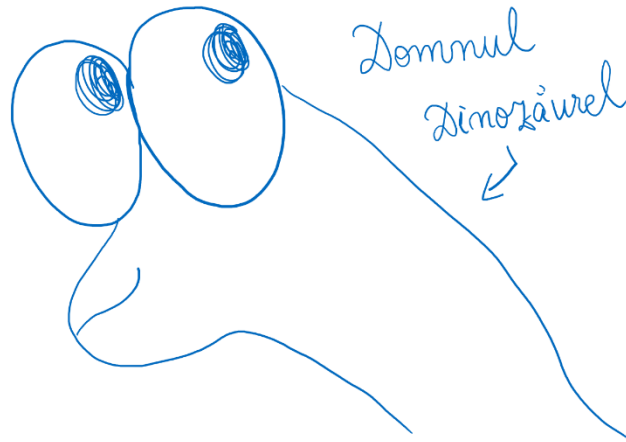
Despre autori

Pe majoritatea autorilor *Povestirilor Transparente* îi cunosc de când erau în clasa pregătitoare...unii sunt acum pe picior de plecare spre liceu, alții de-abia au apucat să se mândrească la gândul că au ajuns în gimnaziu. Desigur, presărați printre ei, mai sunt și autorii de povești care nu-s nici prea mari, nici prea mici (*numai buni*, cum ar spune prietena mea, Goldilocks).

Sunt frumoși. Fiecare altfel.

Descoperiți puțin din lumea lor citindu-le poveștile.

Povestea Codruței. O poveste despre iertare.



Era o noapte furtunoasă de iarnă, fulgii repezi loveau cu putere geamurile caselor.

Tudy, un copil, stătea înfofolit în pătură, speriat. Deodată, o voce se auzi de pe raftul lui de jucării:

-Hei! Să nu îți fie frică de vremea urâtă de afară, sunt aici, cu tine.

Băiatul se uita, uimit, cum dinozaurul lui de pluș tocmai ce a vorbit.

-Domnule Dinozaur, n-am stiut că poți vorbi, spuse băiatul.

-Sigur că pot vorbi, toate plușurile pot vorbi, suntem făcuți special de Moș Crăciun pentru a vă putea supraveghea și a vă putea feri de rău.

-Ce rău, mai exact?

-Undeva, într-o peșteră, se ascunde Marele Pluș care de secole fură plușuri și le ține ostatice la el în peșteră...Plușurile au reușit să scape, dar de el nu s-a mai auzit nimic....

-Și nu putem face nimic în această situație?

-Păi...putem să-l înfruntăm, dar va fi prea periculos....

După ceva timp de discutat și analizat, cei doi s-au hotărât să învingă acest pluș, au început să caute informații despre el, slăbiciuni, orice.

După ore de căutat peștera lui, au pus la cale o capcană: au așezat câteva bezele pe jos, au agățat deasupra bezelelor o plasă legată de un copac înalt și au așteptat ascunși în spatele pomului ca Marele Pluș să iasă afară și să îl prindă în plasă. A ieșit și uriasul nostru din peșteră să se spele pe dinți și, dintr-o dată, s-a trezit prins într-o plasă.

Cei doi au bătut palma și s-au bucurat de reușita lor.

Tudy s-a îndreptat către el și l-a întrebat:

-De ce faci toate astea, te simți bine să-i vezi pe cei din jurul tău suferind?

-Hai să vă zic o poveste! Era o zi grea pentru Moș Crăciun, avea atâtea de făcut: să se asigure că sunt, într-adevăr, cumiți copiii, să le răspundă la scrisori și multe altele. Atunci el s-a gândit să mă creeze pe mine, să îl ajut eu la toate treburile astea. M-a trimis unei familii să supraveghez copilul și să am grijă de el. Mă simțeam atât de iubit, dar, cu timpul, copilul a crescut și a uitat de mine...Mă simțeam atât de singur, în timp ce Moș Crăciun făcea jucării noi pe banda rulantă (mai sofisticate ca mine...) și mi-am zis că o să mă răzbun pe toți. De aceea am făcut toate lucrurile acelea rele...

Acum vreau să mă schimb, să fiu o altă jucărie, nu voi mai face rele de acum înainte.

Cei doi se uitau nedumeriți la Marele Pluș.

-Și nu ai vrea să te întorci înapoi la Moș Crăciun, nu îți este dor de el? I-a întrebat Domnul Dinozaur.

-O...ba da...Mi-e foarte dor de el și regret atât de tare toți anii ăștia în care am fost un egoist, de aceea m-am retras în peștera asta întunecată.

-Cum ar fi să să revii? Moș Crăciun s-ar bucura atât de mult!

Marele Pluș, cu lacrimi în ochi, a încuviințat, cu o mișcare scurtă a capului, apoi a adăugat:

-Dar credeți că mă va primi?

-Desigur! El te-a creat, e tatăl tău și te iubește la fel de mult ca pe restul jucăriilor, la fel de mult ca pe copii.

Cei trei s-au întors în oraș și l-au apelat pe Moș Crăciun.

Moș Crăciun a fost foarte fericit când l-a văzut pe Marele Pluș: au povestit, au râs, s-au simțit bine împreună.

Moș Crăciun l-a angajat, iar Marele Pluș și-a făcut o grămadă de prieteni și a putut aduce bucurie copiilor. Acum se simtea foarte fericit și iubit de toți.

Dimineața, când Tudy se trezi la el în pat, privirea i se îndreptă către raftul lui de jucării.

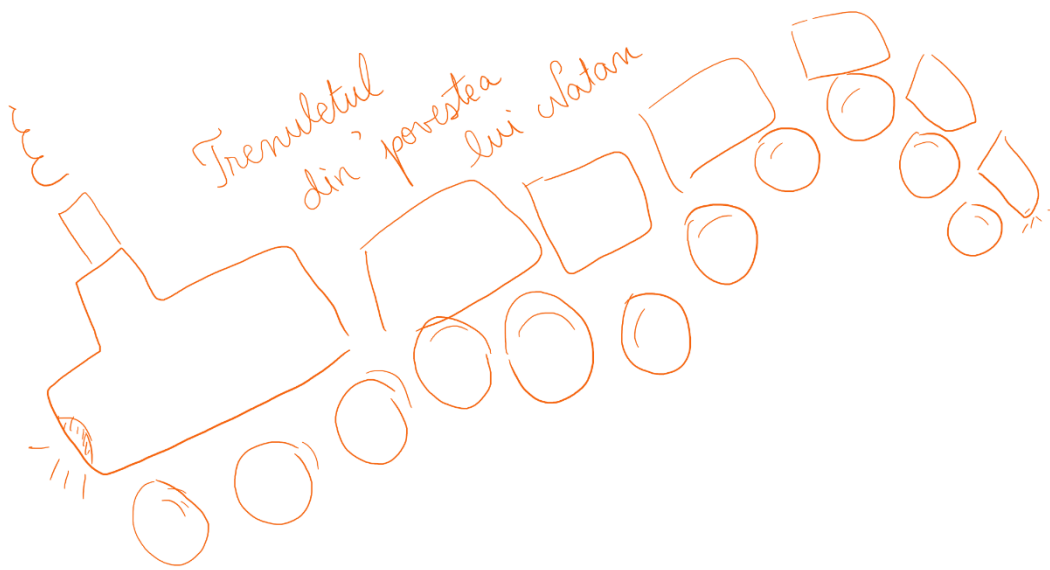
Domnul Dinozaur era exact în locul unde Tudy îl pusese.

Băiatul a fost puțin dezamăgit că a fost doar un vis... sau poate nu, cine știe?

Important e că totul s-a terminat cu bine și, dacă nu s-a terminat cu bine...înseamnă că nu s-a terminat încă.

Povestea lui Natan. O poveste despre un om rău și mulți oameni buni.

Era Ajunul Crăciunului și un băiat era în cel mai frumos loc de pe toată lumea asta: acasă.



Să vă spun povestea lui.

Fusese un weekend liniștit, în care mama lui Albert îl întrebase, cu un zâmbet ghiduş:

- Ce zici, vrei să mergem cu trenul la Bucureşti să îţi petreci vacanţa la bunici?
- Daaaaaa!!!!!!! răspunse el, entuziasmat.
- Bine, continuă mama. Plecăm mâine dimineaţă.

Veni dimineața și la ora 6:00 erau în gară.

- Auzi, Albert, mă duc până la chioșcul ăsta de aici, zise mama, arătând cu degetul spre un chioșc mic. Mă întorc imediat.

- Bine, mami. Am uitat să te întreb: Oare tata de ce nu a venit cu noi?

- Îl știi pe tati, e profesor. E mereu ocupat...Și acum are ceva urgent de rezolvat.

- Ce are de rezolvat?

- A promis că mâine le dă elevilor lui din clasa a XII-a B testele, și din câte am înțeles, mai are multe de corectat.

- OK. Te aștept pe banca asta.

- În maxim zece minute voi fi înapoi la tine.

După nici două minute după ce mama lui a plecat, cineva îl apucă pe băiat de mână. Auzi o voce răgușită spunându-i: "Tu vii cu noi!" și, în curând, se trezi într-un tren care mergea undeva...Era singur, fără mamă, fără tată, fără niciun cunoscut prin preajmă. În plus, ciudat, străinul care îl apucase de mână în gară dispăruse și el...

Albert s-a panicat și a început să alerge prin tren, să întâlnească mecanicul sau să găsească pe oricine i-ar putea spune unde merge trenul acela. Ar fi vrut să știe și cum a ajuns acolo, cine l-a luat de mână, dar nu credea că mecanicul i-ar putea răspunde acestei întrebări.

După câteva minute de alergat, îl găsi pe mecanic.

- Scuzați-mă, spuse băiatul, îmi spuneți, vă rog, încotro merge acest tren?

Privindu-l lung și, probabil, crezând că băiatul glumește, mecanicul îi răspunse:

-Tu ce crezi? La Polul Nord? Sigur că la Craiova!

Lui Albert nu-i venea să creadă. Cum își va găsi el la Craiova părinții care locuiesc tocmai în Gherla? Sau bunicii care locuiesc la București?

-Vă rog mult, opriți trenul, vreau acasă!

- Nu se poate, băiețelule. Oamenii din tren trebuie să ajungă la timp la destinație. Dar vom încerca să te ajutăm, cum putem, atunci când vom fi la Craiova.

Zis și făcut. Cu puțin înainte de a ajunge trenul la destinație, mecanicul a sunat o vecină, pe care o cunoștea om înțelept. Mecanicul l-a rugat pe Albert să îi explice doamnei problema lui la telefon, iar vecina pricepută a reușit să îl ajute. Astfel, doamna a reușit să-l găsească, nu departe de Craiova, pe un domn tare drag lui Albert: unchiul său, fratele tăticului.

Era Ajunul Crăciunului.

Albert auzi o voce cunoscută și îl recunoscă pe unchiul Marius, la care petrecuse mult timp, în alte vacanțe. Băiatul îl îmbrățișă cât putu el de tare.

-Haide să mergem acasă! E cald, bine și miroase a cozonacii mătușii Anca.

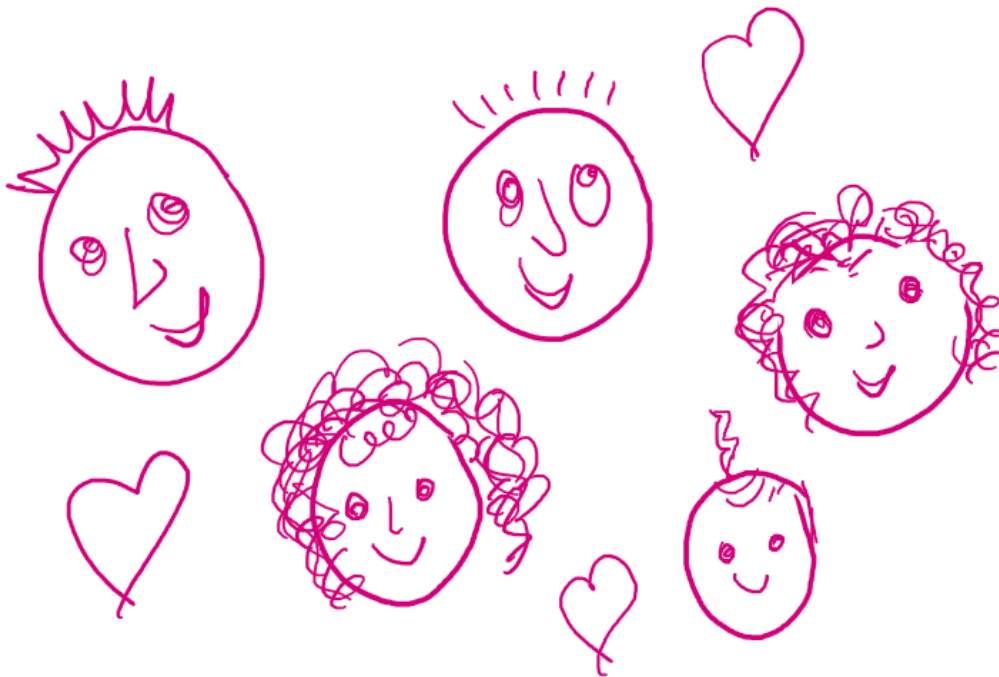
După ce s-a încălzit și i-a trecut foamea, Albert l-a întrebat pe unchiul său dacă ar putea să îl ducă înapoi la părinți.

-Sigur, băiete! Vei fi cadoul lor de Crăciun, zâmbi unchiul Marius.

Când l-a văzut pe Albert în prag, mama a fost cum nu se poate mai fericită.

Povestea Alexiei M. O poveste despre familie.

Crăciunul este sărbătoarea cea mai frumoasă, deoarece sărbătorim Nașterea Domnului. Afară ninge, totul în jur este acoperit cu o pătură albă și pufoasă de zăpadă. Eu privesc la geamul înghețat să văd strălucitorii fulgi de nea. Pe străzi, colindele răsună ca-n povești. Colindătorii vestesc nașterea lui Iisus. Mama pregătește gustări alese, iar eu cu tatăl meu împodobim bradul. Îl aștept cu nerăbdare pe Moș Crăciun. La lăsarea serii, împodobim casa, aranjăm masa, așteptând să vină pe la noi colindători înghețați de pe drum. Împreună cu familia mea, mă bucur de seara de Crăciun.



Povestea Georgianeii. O poveste despre o fetiță care a salvat un cadou rătăcit.

Era o dimineață de Crăciun frumoasă.

Bradul era, ca de obicei, împodobit, iar sub el erau cadouri colorate. Toată familia s-a pus pe desfăcut cadouri. Fiecare membru al familiei își primise cadoul, dar sub brad rămăsese încă unul: mare și mov.

Carla se apropie de el și începu să citească de pe un bilețel atașat de cadou.

Pe bilețelul rozaliu scria: „Strada Rob, numărul 15, localitatea Cara. Acesta este lucrul pe care ți l-ai dorit. Sper să-ți placă. Cu drag, Moș Crăciun. Către Mara”.

Carlei îi păru rău pentru acea fetiță...

Fratele ei se gândise că dacă acel cadou era la ei acasă, poate să îl deschidă el. Începu să se apropie de cadou, dar Carla îl opri.

Ea se hotărî să îl ducă fetei, pentru că stătea în localitatea vecină. Se îmbracă gros și porni spre Cara. Merse toată noaptea și ajunse dimineața în Cara.

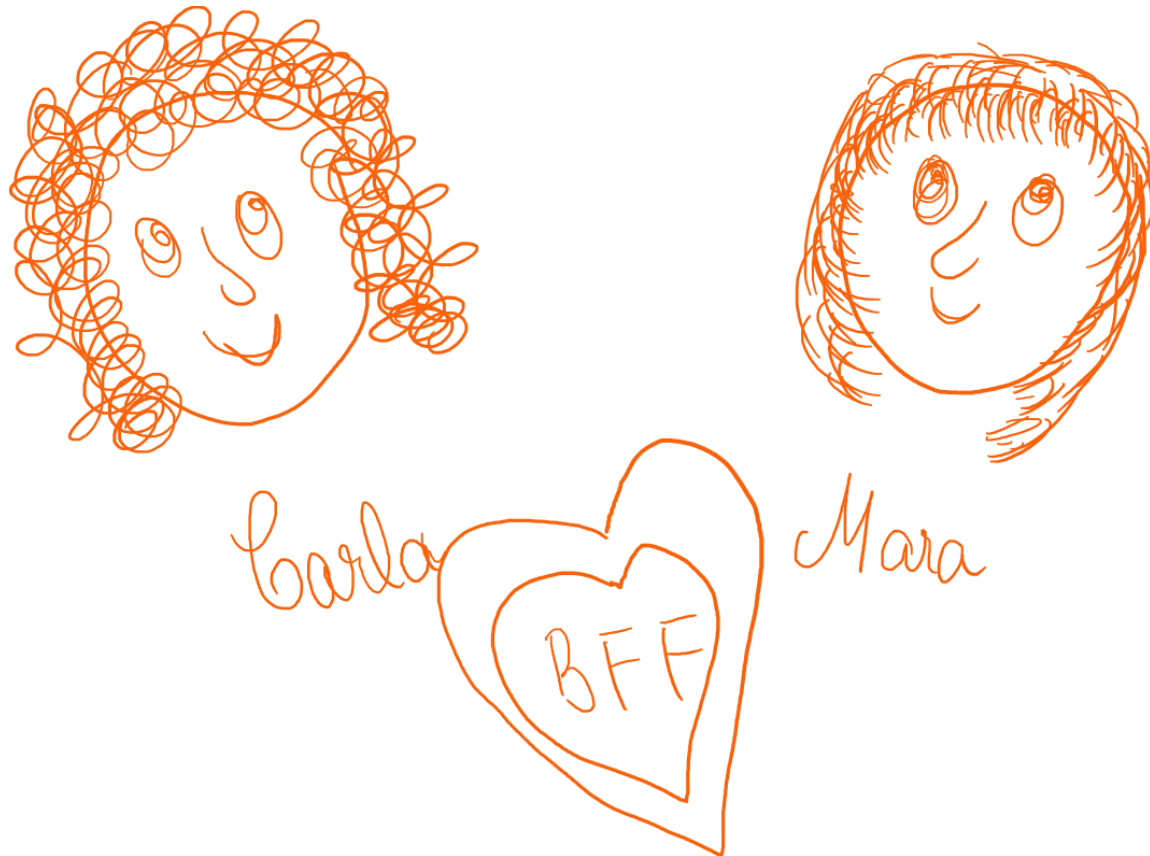
Când văzu că a ajuns pe strada Rob, la numărul 5, Carla știu că nu mai avea mult de mers. Găsi o băncuță și se opri să facă o pauză și să mănânce din sendvișurile puse de mama ei.

După ce a terminat de mâncat, porni iarăși în misiunea ei.

Ea a avut mult noroc!

Pe când a ajuns, membrii familiei puneau pachete în mașină pentru că, tocmai atunci, se mutau.

Carla a luat-o la fugă și, când a ajuns în fața Marei, îi întinse cadoul și îi spuse că îi aparținea. Fetița se umplu de fericire, aflând că Moșul nu a uitat de ea. Mara și-a deschis cadoul și a observat un alt bilețel, pe care scria „Ridică-ți capul și, în fața ta, vei vedea cadoul mult dorit și mult cerut: O PRIETENĂ”.



Ridicându-și capul, Mara văzu, în fața ei, fetița care i-a adus cadoul.

Cele două fete începură să povestească între ele și aflară, cu bucurie, că vor fi vecine. Carla se urcă în mașină, împreună cu noua ei prietenă și merse până la casa cea nouă a Marei.

De atunci, Carla și Mara au fost cele mai bune prietene.

Povestea Karinei. O poveste cu trei copii, dintre care Unul special.

Doi copii stăteau lângă foc într-o noapte friguroasă de iarnă.

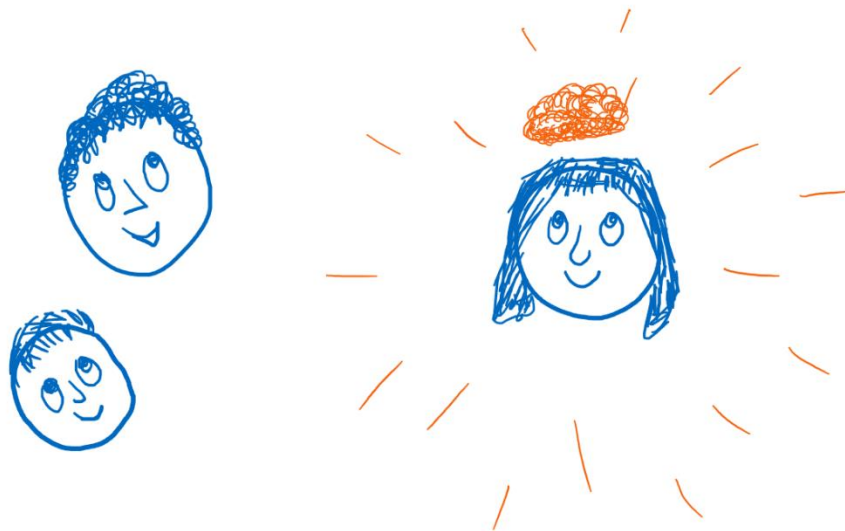
Dintr-o dată, au auzit o bătaie ușoară în ușă și au fugit să deschidă. Acolo, în frig și întuneric, stătea un alt copil, un copil fără pantofi. Tremurând de frig, copilul le-a cerut celor doi să intre să se încălzească și el.

- Da, intră! au strigat amândoi copiii, îți vom da locul nostru lângă foc. Intră!

L-au îndrumat pe micul străin lângă foc și și-au împărțit cina cu el, dându-i și patul lor (urmând ca ei să doarmă pe o bancă tare).

Peste noapte, cei doi au fost treziți de o muzică dulce, ce încânta urechile și, privind afară, au văzut o ceată de copii în haine strălucitoare ce se apropiau de casa lor. Cântau la harpe aurite, iar aerul era încărcat de melodie.

Deodată, copilul străin s-a ridicat înaintea lor, fără să îi mai fie frig, fără să mai arate



sărăcăcios, scăldat de o lumină argintie.

Atunci, vocea Lui blândă a spus:

-Mi-a fost frig și m-ați primit înăuntru, Mi-a fost foame și m-ați hrănit. Am fost obosit și mi-ați dat patul vostru, eu sunt Isus, copilul ce pribegesc prin lume pentru a aduce pacea și bucuria tuturor copiilor buni. Așa cum voi mi-ați daruit Mie, fie ca și acest copac să vă dea fructe bogate în fiecare an. Spunând acestea, el a rupt o crenguță din bradul ce creștea lângă ușă, apoi a plantat-o în pământ și a dispărut.

Crenguța, însă, a crescut și s-a făcut copac mare, ce în fiecare an dădea fructe mari, aurii, pentru cei doi copii buni.

Povestea Alexiei T. Povestea mică-mare a lui Grince.

Cu înainte de o seară de Crăciun, toți sătenii se adunau să împodobească bradul din centrul satului. Acolo se întâlneau majoritatea oamenilor din acel sat și nu venea nimeni cu mâna goală. Ei aduceau cozonac, clătite, portocale, chec, sarmale și câte și mai câte bunătăți.

Dar era o mică mare problemă în acel sat...

Nu departe, era o stâncă foarte friguroasă, înfricoșătoare și mare unde stătea cel mai simpatic monstru. Numele lui era Grince și avea cel mai frumos cățeluș. Spun „cel mai simpatic monstru” să îl mai înveselesc, pentru că el nu avea, de fiecare dată, cel mai frumos Crăciun. El nu avea familie și era foarte trist...

În ziua în care sătenii se adunau să cânte colinde în jurul bradului, în timp ce îl împodobeau și mâncau din toate bunătățile, Grince stătea pe acea stâncă și se uita cu mare invidie pe săteni. Simpatice cum era și tot i-a venit în minte un plan malefic...

În ziua de Crăciun, el urma să se transforme în Moș Crăciun și să fure toate cadourile de sub bradul de Crăciun (desigur, cele care fuseseră lăsate acolo de adevăratul Moș Crăciun)...

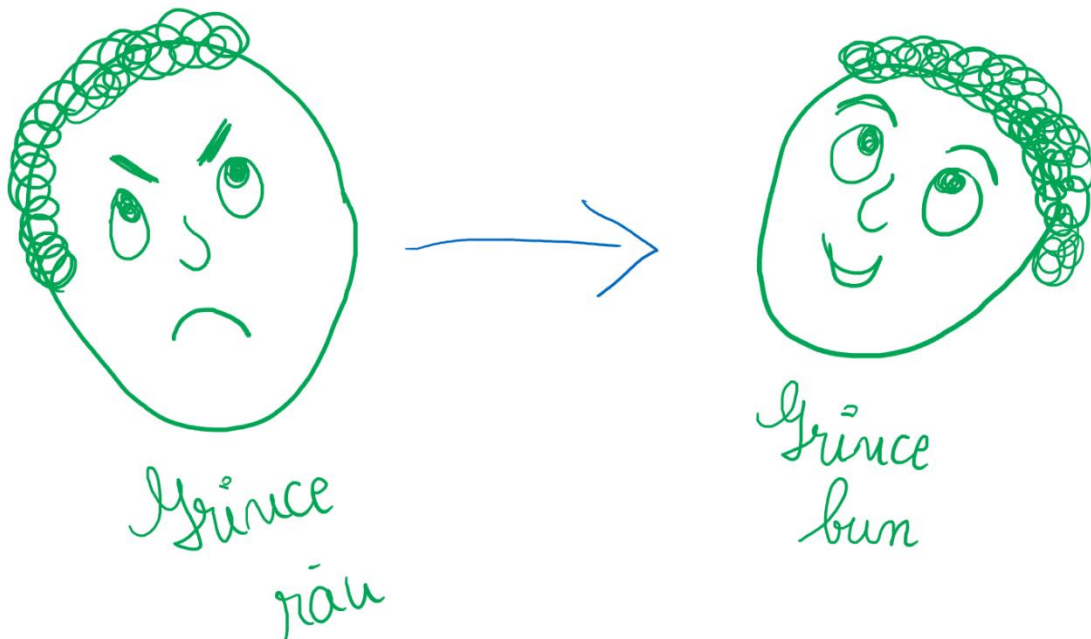
Vine și prima zi de Crăciun, când copiii se întâlnesc și merg să colinde la fiecare casă.

Grince, să nu stea degeaba, își pregătește costumul și sacul cel mare. Vine seara, părinții copiilor pregătindu-l pe aceștia pentru somn, să poată să vină Moș Crăciun.

Grince așteaptă încă o oră, să poată să plece adevăratul Moș Crăciun din sat.

După o vreme Moș Crăciun pleacă la alți copii să lase cadourile. Grince, când l-a văzut că se urcă în sania lui cu reni, își începe planul: ajunge la prima casă și, într-o secundă, ia toate cadourile. Merge din casă în casă, până ajunge într-a șaptea, unde locuia o fetiță care voia foarte mult să îl vadă pe Moș Crăciun. Grince intră în casă și, în timp ce ia cadourile, se sperie de fetiță. Lucru ciudat, fetița nu se sperie de Grince, ci se bucură că l-a văzut și decide să îl ducă la masa de familie din casa ei. Grince se lasă foarte greu convins, dar cine poate rezista unei fetițe cu ochi de cățeluș? Așa că, în cele din urmă, Grince al nostru ajunge la masă pentru a gusta toate sarmalele, cozonacii cu nucă și sucul făcut din portocale.

Cu burtica plină, oricine e mai drăguț cu cei din jur. Grince, uimit că a fost și el invitat la o masa de familie, se face om bun și se împrietenește cu toată lumea.



Stânca lui friguroasă devine plină de viață, iar cadourile ajung la copiii care le-au dorit și le-au meritat. Să vă mai spun că a fost cel mai frumos Crăciun al lui Grince? Nu vă mai spun, că ați înțeles deja!

Povestea Magdei. O poveste despre căutarea lui Moș Crăciun.

Într-o zi (ca orice altă zi), Anna, o fetiță de la Polul Sud, s-a gândit că poate fi o idee bună să îl viziteze pe Moș Crăciun în data de 23 decembrie.

Pe lângă faptul că Anna stătea la Polul Sud și moșul stătea la Polul Nord, mai era și data de 20 decembrie...Prea multe să poată fi rezolvate repede și bine, nu credeți? Și totuși, multe se rezolvă în povești.

Fetița i-a rugat pe părinții ei să o duca la Polul Nord, însă aceștia au refuzat ... Apoi Anna a mers la bunici, rugându-se de ei să o ducă să îl viziteze pe Moșul. Bunicii Annei s-au gândit că nu ar fi o idee îngrozitoare și au spus da. Așa-s bunicii! (când părinții spun Nu și Nu, ei găsesc o cale să te ajute)

Anna a mers să își facă bagajele și, în scurt timp, toți trei au fost gata de plecare. Au luat un avion cu destinația „Polul Nord” și au plecat. După ore multe de zburat cu avionul, au ajuns la Polul Nord (în data de 21 decembrie).

Anna a fost tare entuziasmată de locul pe care îl vizita. Fetița îi rugă pe bunicii ei să o lase să se plimbe pe afară. Aceștia o lăsară, dar, înainte, o îmbrăcară gros, să nu îi fie frig (Așa-s bunicii!)

În drumul Annei, ea văzu un băiețel cam de vârsta ei, îmbrăcat la fel de gros. El o salută pe Anna și, din vorbă-n vorbă, se împrieteniră. Fetița îi spuse lui Tom (băiatul de vârsta ei cu care tocmai se împrietenise) ideea ei de a-l căuta pe Moș. Tom îi spuse Annei că el venea din America în căutarea lui Moș Crăciun.

Auzind aceste cuvinte, Anna schiță, pe fața ei, un zâmbet.

Cei doi prieteni s-au hotărât să îl caute pe Moș împreună.

Deja se făcuse seară și începuse să bată un vânt aspru... Tom îi spuse Annei că ar trebui să se întoarcă, dar Anna i-a răspuns că acesta este visul ei și nu va renunța niciodată la el. Când auzi Tom decizia fetei, îi spuse că nu o va lăsa baltă și continuă drumul. Deja se făcuse beznă și se părea că nu ajungeau nicăieri. Continuă drumul și aprinseră o lanternă pe care o avea Tom la el. Mergând și tot mergând, începu să se crape de ziuă și soarele palid să iasă la iveală de după munții înzăpeziți. Odată cu ieșirea soarelui de după munți, vântul se mai domoli puțin și cei doi copii nu mai înghețară de frig. Anna zări ceva în îndepărtare, dar nu își dădu seama ce. Tom desluși în ceața dimineții un fum care ieșea dintr-un horn de la o casă.

Fetița era foarte entuziasmată de spusele băiatului, atât de entuziasmată încât o luă la fugă către acea casă îndepărtată. Nu după mult timp, Anna obosi și îl așteptă pe Tom. Deja era data de 22 decembrie...

Tom se uită din nou la acea casă și își dădu seama că era doar o casă cu o mică sobă. Merseră cât merseră, deja le înghețaseră picioarele, dar merseră în continuare. Obosiți, își căutară un loc unde să înnopteze, deoarece soarele micuț și stingherit apusese și el.

În următoarea zi, adică 23 decembrie, trebuiau să ajungă, deoarece în 24 decembrie, Moșul deja era plecat în lume cu cadourile. Dis-de-dimineată, copiii se treziră și plecară numaidecât.

După câteva ore Anna vru să se dea bătută, dar Tom îi reaminti că nu trebuie să renunțe și o încurajă să continue. După o vreme, Anna zări în depărtare casa Moșului. Tom rămăsese împietrit pentru puțin timp, dar continuă să meargă. La scurt timp ajunseră în fața casei lui Moș Crăciun.

Moș Crăciun, fericit, îi primi cu drag în casă, la un pahar de lapte cald și o prăjiturică.



Fericiți că l-au găsit, copiii îi puseră câteva întrebări, apoi se hotărâră că e vremea să se întoarcă la familiile lor. Moșul le spuse că îi va duce el de unde au venit. După ce se urcară toți trei în sanie, nu trecu niciun minut și ajunseră la hotelul de unde plecaseră cei doi copii curajoși.

Bunicii Annei și părinții lui Tom fuseseră foarte îngrijorați din pricina copiilor, dar acum se liniștiră văzând că cei doi nu au pățit nimic rău. Îi mulțumiră lui Moș Crăciun, Anna își luă rămas bun de la Tom și porni cu bunicii ei spre casă.

De atunci, Anna le povestește aventura cu peripeții tuturor prietenilor ei, ca și cum ar fi fost un vis frumos.

Povestea Dariei M. O poveste adevărată, cu o dorință la final.

Crăciunul.

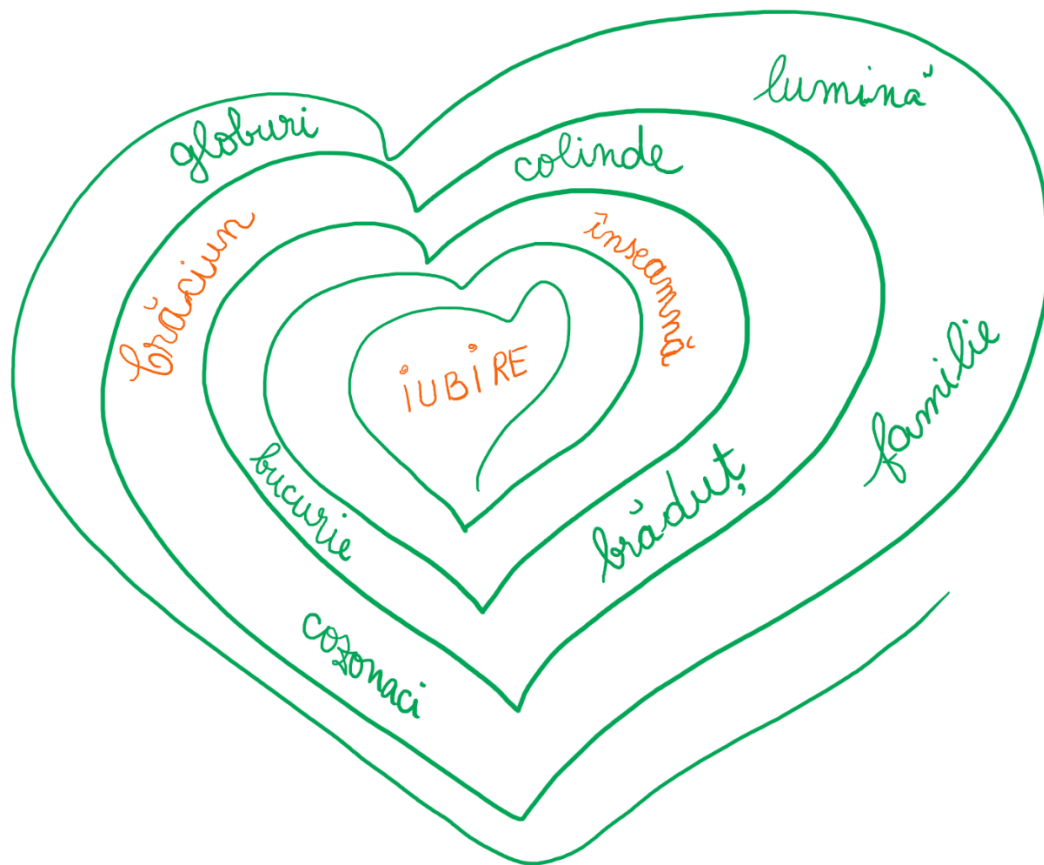
Aștept cu drag această sărbătoare, deoarece este sărbătoarea sufletului meu.

Este importantă atât din punct de vedere religios, cât și uman, fiind sărbătoarea care vestește nașterea lui Iisus Hristos.

Crăciunul este o sărbătoare magică, oamenii sunt mai optimiști, mai fericiți, văzând doar binele. Ne împărțim cadouri sau ne strângem în jurul bradului și depănam amintiri frumoase cu familia. Este sărbătoarea în care atât cei mici, cât și cei mari își pun dorințe (care speră să se împlinească de-a lungul anului), scriu scrisori, iar în ziua sfântă a Crăciunului, așteaptă ca Moș Crăciun, învăluit în magie, să îndeplinească acele dorințe.

Crăciunul este cea mai așteptată sărbătoare în familia mea. Cu acest prilej, eu, împreună cu mama și bunica, gătesc tot felul de bunătăți. Încerc să ajut și eu, de fiecare dată, cu ce pot (de obicei, facem cozonac, prăjituri sau covrigei cu care ne așteptăm colindătorii, prietenii și rudele). În ajunul Crăciunului, se așterne liniștea în casa noastră și mirosul cozonacului bine făcut. Așteptăm cu nerăbdare dimineața, când ne găsim cadourile sub brad.

Crăciunul este o sărbătoare magică, este o sărbătoare a sufletelor noastre, ne bucurăm în fiecare an de Nașterea Domnului. Oamenii merg cu drag la biserică pentru a se ruga și a mulțumi pentru toate minunile din viața lor.



Astept foarte mult Crăciunul, deși va fi anul acesta unul cu totul aparte de ceilalți ani.

Însă dorința mea cea mai mare este ca totul să revină la normal!

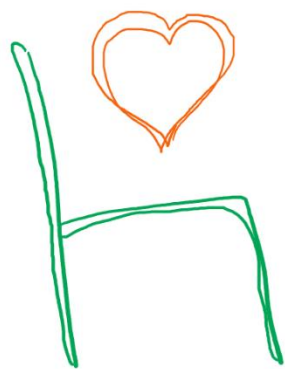
Prima poveste a lui Sarah. O poveste cu o bunicuță.

Noaptea întunecată, mai întunecată ca de obicei, era întunecoasă (însă și destul de obișnuită...)

Ziua fusese mohorâtă, iar noaptea, chiar dacă era mai întunecată, nu făcea cu nimic ziua aceea mai atrăgătoare. Pe un ochi spart al geamului se zăresc două paturi micuțe și șubrede, în care, pare-se, sunt așezați doi copii, un frate și o soră. Lângă pătuțurile lor se află bunica, pe un scaunel mic. Draga lor bunicuță le citește o poveste despre copii care primesc de Crăciun jucării mari, colorate și noi, ceea ce îi face să speră că, poate, anul viitor, vor primi și ei măcar bomboane colorate de la magazinul din colț.

Povestea celor doi frați e una tristă, dar ei știu că de Crăciun nu este nevoie doar de o jucărie simplă, ci de iubirea celor din jur și de atenția oferită, în fiecare zi. Ei primesc zilnic atenție de la Dumnezeu și de la bunica lor. Copiii nu au parte de jucării alese (bucățile de lemn decorate frumos le sunt de ajuns). Nu au parte nici de haine, dulciuri sau de creioanele pe care le văd în fiecare duminică la magazinul cel mai apropiat.

Viața lor s-a schimbat atunci când bunica a murit brusc, dintr-o boală pe care doctorul nu a reușit să o vindece la timp...cu doua zile înainte de noaptea de Crăciun, copiii au



*Bunica-îngeras,
are un loc
cald în sufletul
copiilor...*

rămas singuri, în camera cu amintiri și cu scaunul bunicii.

Au plâns tare mult, fără părinți, mătuși, bunici ... nimeni.

Fratele, fiind mai mare, a luat situația în mâini și a decis ca împreună să dezăpezească alei, să cumpere brăduți sau să ofere alte ajutoare pentru vecinii vârstnici, care aveau nevoie de sprijin. Așa că de Crăciun au avut bani pentru dulciurile speciale, mult visate. Vecina Crina i-a luat pe frați în grija ei, pentru a nu rămâne singuri - acela a fost primul Crăciun în care au avut, cu adevărat, lucrurile acelea mărunte pe care adesea și le doreau sub brad.

Deși bunica le lipsea, iubirea au primit-o de la noua lor mamă. Acum, micuții simțeau iubire și aveau o mama, ca restul copiilor fericiți. De fiecare Crăciun, copiii mergeau la colindat cu noii lor prieteni, care acum îi acceptau și nu mai râdeau de lipsurile lor.

Mulțumeau mereu lui Dumnezeu pentru tot ce primesc și pot dobândi.

A doua poveste a lui Sarah. Povestea unui omuleț de turtă-dulce

În seara de Crăciun, omul de turtă-dulce visează la castele de ciocolată și zahăr pudră. Un vis minunat, stricat de șuieratul vântului de iarnă...

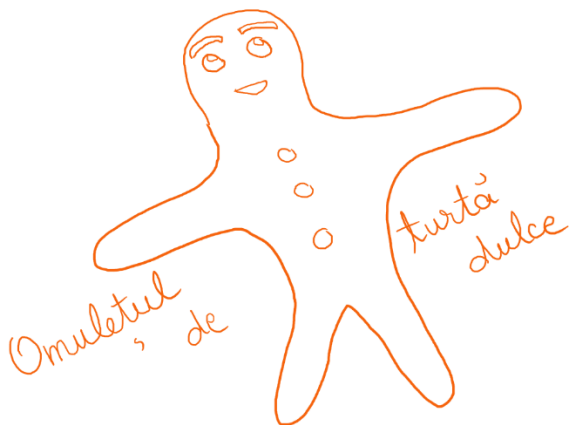
Omul de turtă dulce se trezește și închide geamul, prin bezna camerei care este luminată doar de o lumânare, scursă aproape de tot.

În următoarea zi, copiii din casa în care se odihnea adesea micuțul, au sărit lângă bradul împodobit să descopere ce le-a adus Moșul. Copiii încep să despacheteze degrabă și să se minunează, superficial, de cele primite. După-masa a venit, iar copiii s-au adunat la masa din bucătărie pentru a repeta colindele pentru noaptea lor preferată din an.

La scurt timp după ce au început șirul de cântece frumoase, au observat o mișcare pe masa cea mică. O mișcare, două, făcute de micul om de turtă dulce. Copiii isteți au descoperit că pe masa lor se mișca un omuleț (care arăta așa delicios...)

Când au observat și a treia mișcare, au încremenit.

- Ce e, nu vă vine să credeți? Sunt un om de turtă-dulce vorbitor...



Să credeți! Dar nu spuneți nimănui: este secretul familiei voastre și al meu.

Copiii au început să creadă ce le vorbea omulețul și, cu greu, s-au apropiat de farfuria în care acum el stătea nemișcat.

- Tu vorbești? Nu ești ca celelalte dulciuri de Crăciun...afirmă unul dintre micuți.

- Nu, eu sunt o prăjiturică mai specială care vine în fiecare an în casa voastră pe timp de iarnă, să am grijă de voi, să nu vă fie rece, prea cald sau oboseala să vă însoțească. Dar, în cazul în care voi observa că ați devenit neastâmpărați, voi pleca din casa voastră pentru totdeauna.

Deja nu prea îmi place comportamentul vostru... Să știți că am observat că pe la spate vă plângeți că trebuie să repetați colindele și o faceți superficial. Mama voastră nu ar fi prea încântată dacă ar afla. La următoarea obrăznicie voi pleca din casa voastră .

-Te credem... Vom fi foarte cuminiți, iar tu vei fi prietenul nostru.

În următoarea dimineață, copiii au început să se certe și să facă gălăgie mare, uitând de omul de turtă dulce și de promisiunea făcută.

Auzind zgomotul făcut de ei, omul de turtă dulce și-a luat sacul cel mic cu zahăr pudră și sări pe geamul bucătăriei. Plecă în căutarea unei noi locuințe.

De atunci micuțul omuleț trece în fiecare an, de Crăciun, prin casele tuturor și caută copii cuminiți cu care să se împrietenească.

Povestea Mihaelei. O poveste despre multe lucruri importante.

Departe, într-o mică căsuță, o mamă singură, Miranda, își dorea să le ofere micilor săi copilași un Crăciun de poveste, plin de magie și surâsuri vesele.

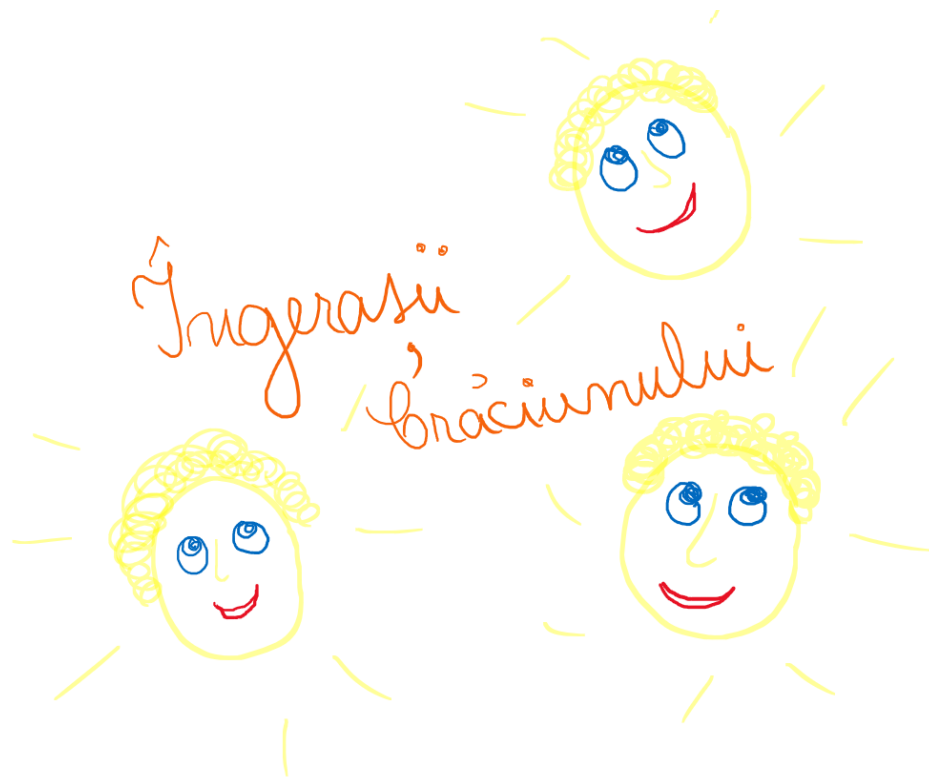
Erau o familie sărăcăcioasă, dar inimile lor erau încărcate cu cele mai puternice daruri: iubirea și bunătatea.

Undeva sus, Doamne-Doamne știa toate lucrurile bune făcute de ei și darul pe care-l aveau: de a avea speranță mereu.

Seara, în 23 decembrie, toată familia se pregătea de cea mai frumoasă sărbătoare a anului. Încă de la intrare se simțea aroma dulce a fursecurilor scoase din cuptor.

Cei trei frați, Alexia, Mădălina și Alex, se ocupau de împodobirea bradului și decorarea casei. Încet-încet, timpul trecea, iar seara s-a încheiat cu cititul unei povești din vechi strămoși și cu entuziasmul de a-l întâlni peste puțin timp pe Moș Crăciun.

Dis-de-dimineată, copiii au mers la săniuș, cu condiția de a avea mare-mare grijă, dar un lucru nu știau: erau vegheați mereu de mici îngerăși care-i iubeau foarte mult. Ei îi priveau mereu cu o bucurie imensă și le pregăteau o surpriză minunată.



Odată ajunși în vârful muntelui, mii de sclipiri colorate s-au arătat pe bolta cerului, urmând să se transforme în cele mai frumoase ființe. Puțin speriați, la început, copilașii s-au retras.

- Nu vă speriați, noi suntem îngerășii Crăciunului: Fred, Criss și Andra. Am venit aici pentru a vă oferi cel mai frumos Crăciun, vouă și mamei voastre.

- Noi suntem Alexia, Mădălina și Alex. Avem o mulțime de întrebări: Cum ați reușit să coborâți pe Pământ? Cine v-a trimis?

- Există o mulțime de timp pentru a vă explica totul, dar, mai întâi, să mergem la Miranda. Cei trei frați i-au asaltat cu multe îmbrățișări și pupici, iar, mai apoi, i-au învățat să se dea cu sania.

Ajunși în curtea casei, au alergat rapid spre mama lor.

-Mami, mami, uite pe cine am întâlnit! Ei sunt îngerii Crăciunului.

-Scumpii mei, vă rog să-i invitați pe prietenii voștri în cameră și să nu-i mai numiți așa. Poate lor nu le place.

-Dar, mami, e adevărat!

În scurt timp, în fața porții a apărut o sanie cu reni.

-Vezi, mama, ți-am spus noi.

- Îmi pare rău! Noi, adulții, uităm adeseori să mai credem în minuni și în puterea nebănuită pe care o are această lume. Eu sunt Miranda. Numele vostru care este?

-Nu este nicio problemă, cred că, dacă am fi fost în locul tău, am fi procedat la fel.

Noi suntem Fred, Criss și Andra.

-Încântată! Vă invit la un pahar de lapte cald și fursecuri.

-Mulțumim! E foarte gustos, dar acum am vrea să ne pornim la drum.

Toți s-au urcat în sanie, neștiind ce îi așteaptă. Acum erau înconjurați de nori pufoși și priveau cele mai frumoase peisaje văzute vreodată. Sute de case împodobite cu ghirlande colorate, copaci acoperiți cu fulgi argintii de nea, copii veseli și o mulțime de oameni de zăpadă care le zâmbeau neîncetat.

Dintr-o dată, în-naltul cerului a apărut un portal magic și, într-o clipită, ajunseră în lumea jucăriilor și a dulciurilor: casa lui Moș Crăciun.

Totul era fantastic aici: o mulțime de spiriduși foarte prietenoși îi salutau, încântați de noii veniți.

Îngerășii i-au condus la locul lor de dormit. O poartă mare din lemn se deschise ușor și în spatele ei apărău cel mai frumos castel. În interiorul lui atmosfera era călduroasă și plină de viață, toți lucrau de zor pentru ziua cea mare, Ajunul Crăciunului, când toți băieții și toate fetițele cumiți primesc cadouri.

Cu brațele deschise, în pragul ușii se afla Moș Crăciun:

-Bine ați venit, cumișteii mei!

Azi avem multă muncă de făcut, iar toate treburile trebuie terminate până la ora douăsprezece noaptea.

-Moșule, moșule, noi suntem ajutoarele tale?

-Da, dragii Moșului! Haideți să vă arăt atelierul.

Plecară toți spre atelier cu inima plină de bucurie. Nu era prea ușor să găsești calea cea bună (doar Moșul și spiridușii săi solidari știau drumul secret).

Odată ajunși într-o cameră întunecată, sub ei s-a deschis o trapă și, cât ai clipi, se aflau într-un cazan plin cu plușuri moi și colorate. Au coborât din el printr-un tobogan și... Poc! În fața lor se afla universul tuturor copiilor.

Peste tot unde priveai erau mașinuțe, păpuși, instrumente, un loc din care nu voiai să mai pleci vreodată. S-au apucat imediat de treabă, deoarece timpul nu era foarte lung. Alexia, Mădălina și Alex au fost repartizați la sectorul 102, *Căsuțe și animale*, Miranda citea scrisorile, iar Criss, Andra și Fred erau la sectorul 324, *Dulce și iar Dulce*.

În toată perioada cât au stat împreună, s-a aflat adevărul din spatele acestei experiențe.

O dată la 10 ani, o familie este aleasă de Crăciuniță pentru a veni în ținutul lor. În acest an cei trei îngerași și-au dorit enorm de mult ca acest dar să meargă către Miranda și copiii ei.

De asemenea, au mai descoperit că, la naștere, fiecare om primește un îngerăș păzitor care va fi mereu alături de el și-l va păzi de tot.

Pierzându-se printre cuvinte, orele au trecut rapid și, cu puțin efort, toate cadourile au fost împachetate și puse în sanie.

Povestea nu se termină aici, fiindcă livrarea darurilor nu se face singură (o altă aventură începe acum). După ce s-au urcat în sanie, vântul a început să bată cu putere, iar, în nici zece secunde se aflau la Londra, apoi la Paris, România, Norvegia (Moșul strecurându-se prin hornuri, fără a-l vedea nimeni).

Totul era magic, în ochii tuturor văzându-se emoții puternice și o fericire greu de descris în cuvinte. După o noapte așa obositoare, a urmat o masă în familie. Crăciunița a pregătit multe mâncăruri delicioase, s-au împărtășit amintiri și s-au cântat colinde.

Dimineața urma despărțirea...

Cu o strângere de inimă, s-au dat ultimele îmbrățișări, ultimele mulțumiri și ultimele zâmbete. Odată trecând de portal, totul a revenit la normal, membrii familiei noastre fiind în paturile lor, de-abia treziți din somn.

Ei nu mai țineau minte nimic...

Casa lor era acum împodobită, cu adevărat (sub brad se aflau multe cadouri și o scrisoare: "Dragii mei, Cred că acum nu știți ce se întâmplă, dar ați trăit cele mai frumoase momente. În urma a ceea ce ați trăit alături de noi, am învățat lucruri prețioase și am introdus niște reguli în lista noastră: 1.Să credem mereu în minuni; 2. Indiferent cât de greu ar fi, să avem mereu speranță și o inimă încărcată de bunătate ; 3. Atâta timp cât sufletul nostru este clădit pe iubire, toată viața noastră este o poveste; Vă mulțumim pentru tot! Semnat: Moș Crăciun și îngerii Crăciunului. P.S. Sperăm să ne mai revedem!")

Citind cele scrise, în sufletul lor s-a instalat o pace deplină.

(Un lucru nu știau: alături de ei, deasupra bradului, se aflau cei trei îngerași care le zâmbeau neîncetat.)

Sfârșit!

Povestea Carinei. O poveste cu niște copii care nu se lasă opriți.

Totul începe pe data de 24 decembrie, Ajunul Crăciunului, când orașul Bellville este în atmosfera crăciunistică, pregătind ultimele detalii (ca orașul să îl aștepte cu brațele deschise pe Moș Crăciun, ce este invitat să vină cu sania trasă de reni, cutreierând străzile ninse unde, în case modeste, copii plini de nerăbdare și fericire îl așteaptă pe Moș lângă laptele cu prăjituri pregătite pentru el). Oamenii acestui oraș au fost mereu catalogați *cuminți* de Crăciun așa că bătrânul cu barbă albă se oprea pe la fiecare și lăsa cadourile mult visate.

În dimineața aceasta, Mia și Ștefan se trezesc mai fericiți ca niciodată, deoarece sărbătoarea lor preferată din an tocmai a sosit. Cei doi scriu, în fiecare an, o scrisoare Moșului, solicitându-i să fie ajutoarele lui în noaptea magică.

-Mi-aș dori ca anul acesta să ni se îplinească dorința! exclamă Mia.

-Și eu sper ca anul acesta să lucrăm alături de Eroul nostru! adăugă Ștefan.

Cei doi, alături de prietenii lor, doresc ca anul acesta să îi facă o surpriză bătrânului cu mantie roșie, pentru a-i mulțumi. Acest dar este o răsplată pentru el și elfii lui, care muncesc din greu tot anul pentru o singură noapte. Așa că nu mai stau pe gânduri și pornesc să se vadă cu prietenii lor, pentru a se pune pe treabă.

Zăpada de un alb imaculat strălucea în lumina colorată a ghirlandelor festive, ce erau așezate pe fiecare casă. Colindele răsunau din fiecare colț, iar poștașul se plimba pe la fiecare casă pentru a lua scrisorile destinate Moșului. Un miros cald și dulce care venea din fiecare locuință pătrundea în gerul iernii, lăsând o căldură în sufletele oamenilor ce se plimbau pe străzi.

Tinerii se pun pe treabă pentru a crea cadoul ce doresc să îl dăruiască bătrânului:

-Acest filmuleț pe care o să îl proiectăm pe clădirea de comunicații din Bellville, cu mulțumirile fiecărei familii din oraș, o să îl bucure foarte tare pe Eroul nostru! zice Gabriela, prietena celor doi frați.

-Cred ca acesta este cel mai frumos dar pe care o să îl primească el! vorbește Andrei, celălalt prieten al celor doi frați.

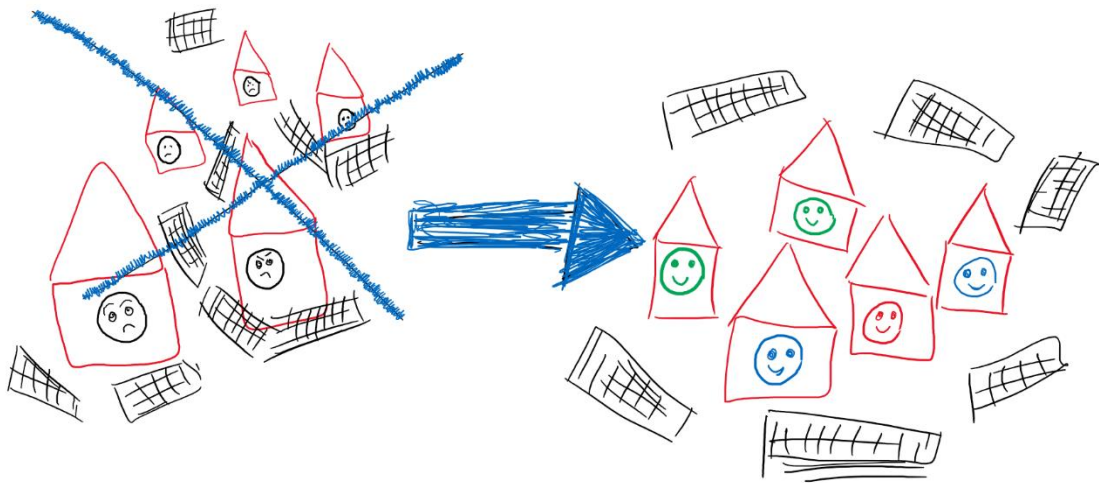
Însă totul ia o întorsătură radicală când toate posturile de radio și TV anunță o informație de ultimă oră, venită tocmai din Laponia, care spunea ca orașul Bellville apare în baza de date a Moșului ca fiind un oraș rău așa că el va ocoli în această noapte orașul acesta (ceea ce însemna că Crăciunul era compromis).

-Ce, nu mai avem Crăciun?! spuse, îngrijorată, Mia.

-Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată! exclamă Andrei.

-Nu vreau să cred că așa ceva este posibil, cum rămâne cu filmulețul nostru? întreabă Gabriela.

-Oamenii din orașul nostru nu sunt răi și vom dovedi asta! interveni Ștefan.



Copiii, hotărâți că lucrurile nu pot rămâne așa, se îndreaptă spre turnul de televiziune al orașului pentru a transmite un mesaj tuturor, prin care vor să spună că ei vor salva Crăciunul. Fură opriți de paznicul clădirii, care le spuse să meargă acasă:

-Îmi pare rău, copii, dar nu aveți voie să intrați. Iar în legătură cu filmulețul, totul este anulat, deoarece, fără Crăciun, nici acesta nu își mai are rostul.

-Nu puteți să faceți așa ceva... aceasta este cea mai frumoasă sărbătoare din an și suntem siguri că acea informație din Laponia este greșită! adăugă, furios, Ștefan.

-Băiete, îmi pare rău, dar nu eu fac legile pe aici și cred că știți și voi că Moșul nu greșește niciodată, așa că haideți, mergeți acasă și bucurați-vă cât mai puteți... anul acesta, Crăciunul este distrus... mai spuse paznicul.

Gașca îndurerată, fără nicio fărâmbă de speranță, realizează gravitatea situației, așa că se îndreaptă spre casele lor... Colindele nu mai răsunau, acel miros dulce și cald a dispărut și a apărut brusc un aer rece și strain... Oamenii de pe stradă aveau privirea în pământ, iar o liniște apăsătoare întrista totul în jur...

-Noi suntem răi, adică toată lumea mai greșește, căci suntem oameni, dar dacă noi am făcut-o de prea multe ori? zice, trist, Ștefan.

-Nu știu ce să spun, el avea dreptate: Moșul nu greșește niciodată! adăugă Gabriela.

-Cred că suntem răi, iar asta ne este răsplata! exclamă Andrei.

Ajunși acasă, Mia și Ștefan își pun tot felul de întrebări referitoare la ce au făcut greșit anul acesta pentru a se ajunge la una ca asta, când, dintr-o dată, o bătaie stranie la ușă le stârnește curiozitatea celor doi. Deschid ușa și observă pe preș o scrisoare anonimă. O desfac și găsesc că înăuntru scria: „Atunci când simțiți că totul este distrus și nu mai este nici o cale de scăpare, mereu veți realiza că, de fapt, există o soluție. Atunci când aveți un vis măreț, iar oamenii din jurul vostru vă spun că este imposibil de realizat, voi

trebuie să le dovedești contrariul. Munciți pentru ceea ce vă doriți să deveniți în realitate și, într-o zi, veți ajunge acolo. Nu vă dați bătăuți! Luptați! Viața nu e dreaptă și veți da peste multe obstacole, dar voi trebuie să treceți de toate cu fruntea sus! Așa că nu mai stați și mergeți să SALVAȚI CRĂCIUNUL!”.

Această scrisoare i-a motivat pe cei doi frați, care au decis să salveze Crăciunul. Își sunară prietenii și le spuseră că trebuie să anunțe tot orașul că vor salva aceasta sărbătoare. Merseră din casă în casă pentru a afla ce își dorește fiecare în acest an. Îi anunțară pe oameni să își pornească instalațiile de beculțe colorate, deoarece Crăciunul poate fi salvat. Alături de voluntarii din oraș începură să confecționeze daruri pentru toți din oraș. Reușiră să îi convingă pe cei de la turnul de televiziune să îi lase să anunțe un mesaj important:

-Cetățeni ai orașului Bellville, vă anunțăm că Crăciunul nu este compromis și avem o soluție pentru a aduce acest oraș în spiritul Crăciunului, doar că nu putem face singuri asta, ci avem nevoie de voi toți! Așa că haideti să desfășurăm operațiunea: O să salvăm Crăciunul!

În urma acestei informații, tot orașul veni alături de cei patru copii. Cu toții începură să împartă daruri pe la fiecare locuință.

Străzile răsunau de fericire, iar orașul strălucea ca niciodată. În urma multor ore de colindat străzile, împărțind cadouri, reușiră să termine.

Toată lumea este fericită, cei patru prieteni le mulțumesc tuturor locatarilor pentru ajutorul și încrederea pe care au oferit-o.

După toate aceste copiii se îndreaptă spre casă. În fața casei Miei și a lui Stefan, îi aștepta Moș Crăciun alături de doi elfi:

-Ați făcut o treabă extraordinară, dragilor, sunt foarte mândru de voi!

-Nu ne vine să credem că ești cel adevărat! Exclamară, entuziasmați, Andrei și Ștefan.

-Cum este posibil așa ceva? Credeam că nu mai treci pe la noi... îl întrebă, fericită, Mia.

-Dragă Mia, tu și fratele tău în fiecare an ați scris în scrisoarea destinată mie că vă doriți să mă ajutați, așa că v-am împlinit dorința! zise el.

-Deci tu știai că orașul nostru este unul bun, dar ai trimis o știre falsă pentru a ne împlini nouă dorința? întrebă Ștefan.

-Exact, băiete, iar voi patru ați făcut o treabă minunată: ați muncit mai bine ca mine (și, totuși, eu sunt Moș Crăciun!) spuse, râzând, Moșul.

-Și pentru munca pe care ați depus-o, voi toți ați devenit elfii mei de onoare, ceea ce înseamnă că acesta nu este ultimul Crăciun în care mai împărțiți daruri!

-Mulțumim foarte mult, Moșule! exclamară cei patru.

-Cu cel mai mare drag! Acum munca mea s-a terminat aici, ne vedem la anul! adăugă bătrânul cu mantie roșie.

Aceasta a fost aventura plină de peripeții a Miei și a Gabrielei, a lui Andrei și a lui Ștefan.

În Ajunul Crăciunului, când noi stăm acasă cu familia, unii copii aceștia salvează Crăciunul în orașul lor.

SFÂRȘIT!

(În încheiere, aș vrea să îți mulțumesc că ai citit această poveste și pe ale colegilor mei. Această carte este foarte importantă pentru noi, deoarece prin lectura ta ne-ai ajutat să facem fericite niște suflete inocente. MULȚUMIM!

Apropo: sper, din suflet, că ți-a plăcut lectura!)

Povestea lui Denis. O poveste cu Moș Crăciun cățarat într-un copac.

În dimineața zilei de Ajun, m-am trezit bucuros, iar afară era un viscol de parcă plecase în vacanță toată căldura.

Eram foarte emotionat, știind că seara vine Moș Crăciun și, în timp ce împodobeam minunatul brăduț, am primit un SMS de la un număr ascuns.

Era un mesaj îngrozitor: "Sania Moșului a fost răsturnată de viscol în vârful munților, printre brazii cei înalți, iar renii au fugit, de spaimă...".

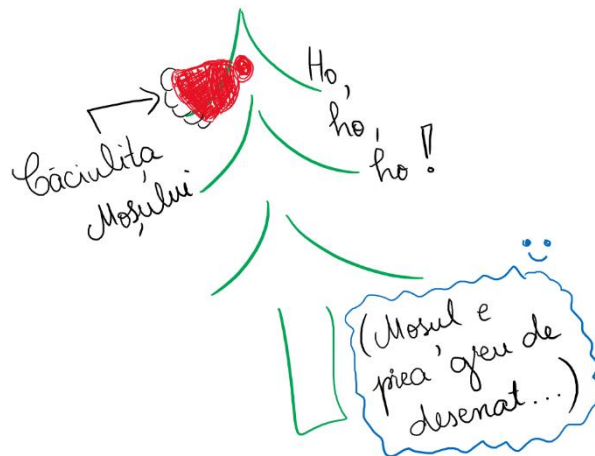
Moșul cerea ajutorul nostru să îl salvăm, altfel nu avea cum să mai împartă toate cadourile tuturor copiilor.

În timp ce eu citeam mesajul, prietenii mei erau deja la ușa mea, hotărâți să mergem să îl salvăm pe Moș (primiseră și ei același mesaj).

Tatăl lui Ștefan ne-a dus cu mașina până la munte unde am început să îl căutăm, împărțiți în mai multe echipe. Echipa mea a fost prima care a găsit sania Moșului, dar el și renii nu erau nicăieri.

Deodată se auziră niște sunete ciudate, undeva în vârful copacilor.

Să vezi și să nu crezi: era chiar Moșul, care rămăsese agățat de vârful unui brad.



Nu știam cum să îl dam jos, dar îmi veni o idee genială: am pus toate cadourile unul peste altul până am ajuns la el și am reușit să îl dăm jos. Eram bucuroși că l-am găsit și am reușit să îl salvăm, dar nu știam cum să îi găsim și renii la timp, astfel încât să poată împărți cadouri tuturor copiilor.

Atunci Moșul a scos un fluier auriu și a fluierat de trei ori și, dintr-o dată, au apărut opt reni falnici și frumoși. Dar renul cel mai jucăuș, Rudolph, nu era de găsit.

În timp ce noi îl căutam, dintr-un tufiș străluci o luminiță roșie: era chiar năsucul lui Rudolph (care era, ca de obicei, pus pe glume).

Acum era toată echipa completă, iar noi ne-am grăbit spre casele noastre, să ajungem înaintea Moșului.

Eram atât de obosit că m-am întins puțin pe pat, să mă odihnesc. Dintr-o dată, mama m-a strigat: "Denis, trezește-te! E dimineață, azi e ajunul Crăciunului, trebuie să facem bradul!".

Eu m-am ridicat din pat și m-am uitat pe geam: era totul normal, vremea era bună și frumoasă ... mamăăăă, ce vis am avut!!!

Apoi am primit SMS de la un număr ascuns: " Și dacă nu a fost un vis? Ho, ho, ho!"

Povestea lui Bogdan. O poveste cu un copil care se face cuminte.

În Ajunul Crăciunului, Moșul se gândea dacă a uitat ceva.

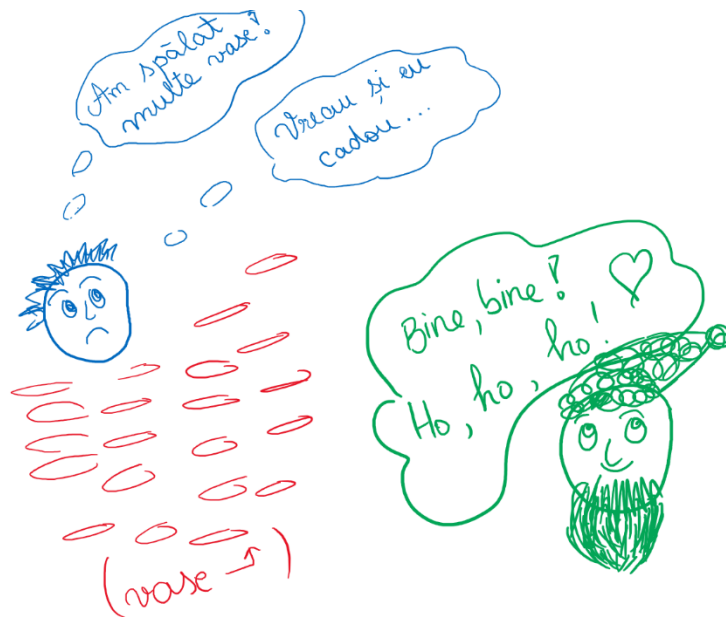
Se gândea, îngândurat, și la un moment dat a zis:

-Dar, oare, nu cumva am uitat un cadou?

Moșul se duse la atelier și verifică peste tot.

Moșul zise:

-Deci nu am uitat niciun cadou?



-Ba da, pe al meu!

(Și se ridică în picioare un copil.)

-Copile, ce cauți tu aici?

-Am venit să iau un cadou! zise copilul.

-Dar de ce? răspunse Moșul.

-Pentru că nu mi-ai dat niciun cadou!

-Nu ți-am dat pentru că nu ai fost cuminte.

-Ba da, am fost! Am spălat vase.

-Da, dar nu trebuie să faci numai atât.

-Atunci cât?

-E vorba că, dacă faci mult rău, nu primești cadou, iar dacă faci mult bine primești cadou.

Copilul înțelese și jură sa nu mai facă rău. Niciodată.

Povestea Adelinei. O poveste despre prieteni.

A fost odată, de Crăciun, o fetiță, pe nume Clara, care trăia la orfelinat.

Ambii părinți au plecat în ceruri când ea avea numai cinci anișori, rămânând singură pe lume.

Sărmana fetiță era tristă, deoarece părinții ei nu puteau sărbători Crăciunul alături de ea. Dar, chiar și așa, ea se bucura de Crăciun împreună cu copiii de la orfelinat.

Clara nu avea prea mulți prieteni, în schimb avea o carte plină cu basme. Basmul ei preferat era cel în care prințesa sărută o broască și broasca se transformă în prinț. De fiecare dată când era tristă sau se simțea singură citea această poveste și își imagina cum părinții ei o ascultă citind. Nimic nu o făcea mai fericită decât acest lucru.

Venise Ajunul Crăciunului.

Pomul de Crăciun era deja pregătit. Toți copiii așteptau ca Moș Crăciun să ajungă. Se puseră repede în pat, ca Moșul să poată veni și la ei. Toată lumea se prefăcea că doarme, dar nimeni nu dormea, de bucurie că vine Moșul.

Așteptară ce așteptară și Moșul încă nu ajunsese.

Dorința cea mai mare a Clarei, era să aibă o prietenă de Crăciun, să nu se mai simtă singură. Dimineața, când se treziră, copiii merseră la bradul de Crăciun, ca să vadă dacă Moșul a venit și la ei. Sub brad erau o mulțime de cadouri. Toți copiii alergau în jurul bradului să vadă ce cadouri au primit. Fiecare copil era bucuros de cadoul primit. Clara era și ea bucuroasă de cadourile primite, cu toate că știa că ceea ce își dorea ea nu avea

să se găsească sub brad. Totuși, nu își pierduse speranța că i se va îndeplini și ei dorința.

Era deja prima zi de după Crăciun. Toți copiii de la orfelinat, inclusiv Clara, plecaseră într-o excursie cu câțiva voluntari care vroiau să ajute copiii de la orfelinat. Ei merseră la *Casa lui Moș Crăciun*, care era o căsuță unde fiecare copil putea intra să-l vadă pe Moș și cum se fac jucăriile. Acolo, fiecare copil putea sta în brațele Moșului și să-i ofere Moșului un cadou drept răsplată că și el, la rândul lui, le-a oferit câte un cadou. Toată lumea era fericită și se distra, mai puțin Clara, care se simțea singurică pentru că nu avea nicio prietenă.

Deodată, o fetiță, care o văzu că stă singură și tristă, se îndreptă spre Clara și îi spuse:

-Bună ziua! Eu sunt Irina.

-Bună ziua! Eu sunt Clara.

-Voiam să te întreb dacă vrei să fim prietene. Am văzut că stai singură, așa că m-am gândit că, neavând nicio prietenă, ai putea fi tu prietena mea. Ce spui?

-Mi se pare o idee excelentă!

Cele două fete merseră să îi dăruiască Moșului cadourile.

Moșul primi cu drag cadourile lor, simțindu-le bucuria din priviri.

Ziua era aproape de final, așa că copiii plecară acasă. Pe tot drumul de întoarcere, cele două fete rămaseră împreună, ca lumea să știe că ele sunt prietene bune. Ele povesteau despre ce vor face când vor ajunge la orfelinat.

Ajungând la orfelinat, au hotărât că ceea ce aveau să facă ele de acum încolo era să își facă mai mulți prieteni. Porniră împreună în căutarea de copii care erau singuri și aveau nevoie de prieteni.

Prima dată au întâlnit o fetiță de unsprezece ani, la fel ca și Clara și Irina. Merșeră la fetiță și făcură cunoștință. Pe fetiță o chema Gabriela și era foarte încântată să devină prietena lor. Toate trei au decis să își facă cât mai mulți prieteni, și să le ofere sprijin tuturor copiilor care se simțeau singuri. Se făcuse târziu și trebuiau să meargă la culcare. Cele trei prietene hotărâră să se întoarcă la orfeliniat și să-și continue a doua zi operațiunea *Caută prieteni noi*. (așa îi spuseră ele operațiunii).



Era o dimineață senină și rece de iarnă. Clara, Irina și Gabriela se treziră devreme și asteptau cu nerăbdare să-și continue operațiunea. Porniră la drum în căutarea unui nou prieten, dar fără succes. Irina și Gabriela vroiau să renunțe, dar Clara, hotărâtă, le spuse că ea nu renunță niciodată și nu o va face nici acum. Continuară misiunea de a găsi un nou prieten, de a ajuta un copil să nu se simtă singur. După o oră de cautare, văzură o fetiță cu părul scurt care stătea singură într-un colț. Merșeră la ea. Clara îi zise:

-Bună ziua! Eu sunt Clara, iar ele sunt prietenele mele, Irina și Gabriela.

-Bună ziua! Eu sunt Andreea.

-Andreea, vrem să te întrebăm dacă vrei să fii prietenă cu noi.

-Sigur, că vreau!

-Super! mai avem încă o prietenă.

Gabriela le propuse să se întoarcă la orfelinat și să petreacă împreună o seară minunată, în care să se joace jocuri distractive, să spună povești, să se cunoscă cât mai bine, pentru a lega o prietenie minunată și pentru a se simți fericite.

Toți copiii trebuie să-și facă cât mai mulți prieteni, pentru că de multe ori, te simți singur și trist, iar în prieteni poți găsi alinare și bucurie.

FIE CA NAȘTEREA DOMNULUI SĂ VĂ ADUCĂ BUNI PRIETENI, LINIȘTE, BUCURII,
MULTĂ SĂNĂTATE!

